

Сиви мои гълъби
Где сте вие летѣли?
По царюви двори.
Що ви царь работи?

Момцитѣ се спрѣха и заслушаха прехласнати. Чистиятъ поривъ на свежия девичи гласъ проникваше като топла омая въ младитѣ имъ сърдца.

Бѣ излѣзълъ отколе
Царь съ войници на поле
Поприще си гонѣше,
Храненъ конь яздѣше...
Дълго коние въртѣше,
Медни щити ломѣше...

Александъръ понечи да тръгне. Но Иоанъ го спрѣ. Чернитѣ му очи блестяха въ съдържанъ пламененъ копнежъ.

— Ехъ, че молецъ си и ти! Чакай! — рече. — Но кой може да има такъвъ хубавъ гласъ? Не е ли тази къщата гдето живѣе Агнеса, бургундката?

— Да, — каза Добромиръ, — но отъ както бургундката овдовѣ, при нея живѣе семейството на ватаха Андрея. Жена му е сестра на покойния. Тѣ се преселиха отъ Дръстъръ. Ватахътъ има много хубава дъщеря...

Въ този мигъ гласътъ спрѣ да пѣе и се чу нѣкакъвъ бистъръ, воленъ смѣхъ. Едно предивно лице се показа на прозорчето, срѣдъ сакситѣ съ цвѣтата. Девойката хвърли бързъ усмихнатъ погледъ къмъ тримата непознати и изведнажъ леко побледнѣ.

— Добъръ день, Ано, — каза весело Добромиръ. — Прощавай... Но се бѣхме заслушали въ пѣсенята ти...

Девойката не можеше да откъсне взоръ отъ Иоана. Сякашъ не върваше на очитѣ си, че хубавиятъ князь стои предъ портитѣ на дома ѝ. Князътъ се усмихна.

— Защо не продължишъ пѣсенята? Много ни хареса гласътъ ти...

Девойката се изчерви и бързо затвори прозорчето. Нѣколко души се подадоха отъ края на уличката, Алек-